

ΧΟΡΟΙ.

Ἡ πρωτεύουσα κινεῖται· δηλαδὴ χορεύει. Καὶ τῇ πηγαίνει πολὺ καλλίτερον ὁ χορὸς ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο βῆμα τοῦ τάγματος Μαυρομυχλῆ.

Οὐ κ. Φώρδ, ἀνθρωπος ἐν τῷ διαφορών διαίρετον, οἵτινες κατέχουσι τὸ μυστήριον τῆς καλῆς ζωῆς, μὴ καταθέσας εἰς τὸ ἀποθεματικόν του τὸ διὰ χορούς προωρισμένον κονδύλιον τῶν ἔξιδων τῆς Πρεσβείας του, φέ αλλοτε ποιούργος μας τις τὸ διάμαξαν, ἐλάχιπρονέ τὰ χορευτικὰ χρονικὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐκέντησε τὴν φιλοτιμίαν τῶν παραδούχων μας, οἱ διοικοὶ ἡδη ἐν ἀμιλλῃ πρὸς ἐπινοιαν τῆς καλλιτεχνικώτερας διακενητικῆς τῶν αἰθουσῶν των, τῆς ἀνετωτέρας διατριβῆς ἐν αὐταῖς, τῆς συγκλήσεως ὀραιοτέρου καὶ χορευτικώτερου κόσμου, δίδουσιν ἀλληλοδιαδόχως ἑσπερίδας ἀπεριγράπτου μεγαλείου καὶ πλούτου ἐν παντὶ.

Τῇ δεκάτῃ ἡγγέλθη ἡ ἔλευσις τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης, οὓς ἔσπεισε γὰρ συναντήσῃ ὁ κ. Φώρδ μετὰ τῶν ἀκολούθων του, κρατοῦντες εἰς χειρας πολύφωτα ἀργυρᾶ καὶ ἀνὰ μίαν ἀνθιδέσμην, ἐνῷ συγχρόνως ἡ μουσικὴ ἐπαιξίνε τὸν ἔθνικὸν υμνον.

Καὶ ὁ χορὸς ἤρξατο μετὰ τινας στιγμὰς διὰ contre-danse.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐνὸς χοροῦ ὅλαι καὶ αἰσθήσεις ἀπολαμβάνουσι συγχρόνως. Οἱ ὄφθαλμοι, τὰ ὄτα, αἱ χεῖρες, ἥ ρις, τὸ στόμα, ὅλα εἰσφέρουσι μερίδιάν τι ἡδονῆς εἰς τὴν ψυχήν. Ἀπὸ τῆς κλίμακος ἀκόμη εἰσπνέει τις τὸ ἐλαφρὸν καὶ ἡδὺ ἐκεῖνο μύρον, ὅπερ γεννῶσι τόσαι ἀρωματισμέναι κόμαι, τόσα γυμνὰ στήθη, τόσαι ἀναπνοαὶ καλλονῆς· ἀπὸ τῆς κλίμακος ἀκόμη ἀκούει τις κελαρύζον τὸ ρεῦμα ἐκεῖνοντων ἐλαφρῶν γελώτων καὶ τῆς φιδρᾶς συγδιαλέξεως.

Καὶ ἔπειτα ἡ συνάντησις, ἡ θέρμη, ἡ καλλονή, ἡ μουσικὴ, ἡ ζάλη.

Πολλάκις πιέζων ἐπὶ τὸ στῆθος μου ἔχνθήν τινα ἡ μελαγχοριῶν ἐκ τῶν αἰθερίων ἐκείνων ὑπάρξεων, πρὸ τῶν ὄποιων ἀλλοτε ν' ἀφαιρεῖ τὸν πτελόν μου μόνον μοὶ ἐπετρέπετο, καὶ φερόμενος ὑπὸ τῆς στροβιλλώδους μανίας τοῦ Στρόους, ἐνῷ ὁ ὄφθαλμός μου ἔγραψε τὸν ἐν τοῖς ὄροις εὐρέος τεκολλὲ ὑπολογισθεόντα ἀθρόν θησαυροῦ, νομίζω ὅτι διέρχομαι στιγμὰς τῶν θείων ἐκείνων ὄνειρων μετὰ τὰς διοικους εἰνε πληξίς ἡ ἀλήθεια.

Φώτων ἀπειρία, ἀνθη θαλερώτατα καὶ ποικίλης καλαισθησίας παντοιεδῆ ἐπινοήματα κατεκόσμου τῆς αἰθούσας. Καὶ κόσμος τόσω πολὺς καὶ τόσῳ ὀρατος, ὥστε

Τῇ ἑσπέρᾳ τῆς Τρίτης ἐδόθη ὁ δεύτερος χορὸς ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κ. Φώρδ, ἀλλὰ πολὺ τοῦ πρώτου ὑπέρτερος, εἰς δὲ συνετέλεσε καὶ ἡ παρουσία τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους.

Πρὸ τῆς ἑξατερικῆς εἰσόδου εἶχεν ἀνεγρεθῆ νέας εἰς αὐτὴν φέρουσα ξυλίνη ἐστεγασμένη εἰσόδος κατακεκομημένη ἀνθεσι καὶ ποικιλοχρόοις φωνοῖς. Πρὸ ταύτης ἑσταμάτων τὰ ὄχηματα, ἀφ' ὃν ἐπέτων ἐλαφροί, μυροβόλοι, στίλβουντες οἱ προσκεκλημένοι, οὓς ὑπεδέχετο δ.

Ἀπὸ τούτου κλίμαξ μαρμαρίνη εὔρεται καὶ ὑψηλὴ καλαισθήτως ἐστολισμένη ἔφερεν εἰς τὸ δῶμα τοῦ χοροῦ. Καὶ ἐφείνοντο ὡς ἀγγέλων στρατιὰ καὶ ἀνερχόμεναι λευκέμονες καὶ ἀνθοστολισμέναι καλλοναί.

Τῆς οἰκίας, ὅπερ ἐπίστης ἀδύνατον.

Ἐκεὶ δὲ ἡ μονὰς μιᾶς καινωνίας, ἡ οἰκογένεια, λείψη, τότε καινωνίκη στηρίζομένη ἐπὶ σταθερῶν βάσεων καὶ ἐπιδεκτική πολιτισμοῦ καὶ προόδου δὲν εἴνε δυνατὸν γὰρ ὑπάρξη, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ιστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ή οἰκογένεια δὲ τούτωντίν δρός οἰχεδήποτε μορφὴν καὶ ἀν ὑπάρξη, εἴτε ὑπὸ μορφὴν πολυγαμίας, εἴτε ὑπὸ μορφὴν μονογαμίας, ἀναγκαίως θὲ ἀπασχολήσῃ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν φροντίδα τῶν τέκνων καὶ τῆς οἰκίας ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν θὰ ἔχῃ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ὡς δὲν ἀνήρ, νὰ πλουτίσῃ τὴν διάνοιαν της ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ εἴνε ίκανὴ νὰ δημιουργήσῃ εἰς ἔχυτην μίαν ἐκ τῶν θέσεων, δις ἡριθμήσαμεν ἀνωτέρω, ἡ νὰ ἑξασκήσῃ ἐν ἐκ τῶν δυσκολώντων ἐπαγγελμάτων, τὰ ὄποια συντείνουσιν εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν πρόσοδον τῆς ἀνθρωπότητος.

Πάγκτοτε λοιπὸν ἡ γυνὴ μέχρι τέλους τοῦ κόσμου θὰ εἴνε ὑποδεστέρα τοῦ ἀνδρὸς φύσει καὶ θέσει ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν, καὶ ἐπομένως σχετικῶς ἀνικανωτέρα εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ὡς δὲ τούτου δὲ θὰ εἴνε δίκαιον νὰ μὴ ἔχῃ ίσα δικαιώματα τῷ ἀνδρὶ ἀπέναντι τῆς πολιτείας.

“Ωστε ἡ ἀξίωσις ἐκείνων, οἵτινες φωνάζουσιν ὑπὲρ τῶν δικαιώμάτων τῆς γυναικὸς, εἴνε δῆλον παράλογος, μὴ μήτηρ τέκνων, ἑκτὸς ἐλασθῆ τὴν διεύθυνσιν στηρίζομένη ἐπ' οὐδενὸς φωνογμένου τῆς πραγματικότη-

νὰ εἴνε τίμιος σύντροφος καὶ ἐν ἕστη μοίρᾳ μετ' αὐτοῦ, ἐκπληροῦσα δευτερεύουσαν μὲν καὶ διάφορον, ἀλλὰ ἐπίστης σπουδαίαν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, τῇ βάσει ταύτη παντὸς πολιτισμοῦ καὶ πάσης προόδου.

Διὰ νὰ ἔχῃ ἡ γυνὴ τόσα δικαιώματα πολιτικὰ ἡ κοινωνικὰ καὶ διὰ νὰ συντείνῃ τόσον εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσον ὁ ἀνήρ, ὁ φειδεῖ κατ' ἀνάγκην νὰ καταβάλῃ ἵσον κεφαλαίων χόπου καὶ χρόνου, ἵσην δραστηριότητα καὶ ἐνέργειαν ἐκείνων, τὰ διοικητικὰ καὶ πάσης πολιτισμοῦ καὶ πάσης προόδου. Διὰ νὰ διατηρεῖ τὰ δικαιώματα πολιτικὰ τῆς οἰκίας τούτωντίν δρός οἰχεδήποτε μορφὴν καὶ διάνοιαν της οἰκίας ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν θὰ ἔχῃ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ὡς δὲν ἀνήρ, νὰ πλουτίσῃ τὴν διάνοιαν της ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ εἴνε ίκανὴ νὰ δημιουργήσῃ εἰς ἔχυτην μίαν ἐκ τῶν θέσεων, δις ἡριθμήσαμεν ἀνωτέρω, ἡ νὰ ἑξασκήσῃ ἐν ἐκ τῶν δυσκολώντων ἐπαγγελμάτων, τὰ δικαιώματα τῷ ἀνδρὶ ἀπέναντι τῆς πολιτείας. Πάγκτοτε λοιπὸν ἡ γυνὴ μέχρι τέλους τοῦ κόσμου θὰ εἴνε ὑποδεστέρα τοῦ ἀνδρὸς φύσει καὶ θέσει ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν, καὶ ἐπομένως σχετικῶς ἀνικανωτέρα εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ὡς δὲ τούτου δὲ θὰ εἴνε δίκαιον νὰ μὴ ἔχῃ ίσα δικαιώματα τῷ ἀνδρὶ ἀπέναντι τῆς πολιτείας.

έλλησμόνει τις διεύρισκετο εἰς Ἀθήνας, τόπου ἐνθαδέκαιος τούς βασιλεῖς.

Δὲν δύναμαι νὰ συγκρατήσω τὰς ἐντυπώσεις μου.

Ἐνῷ θαυμάζω μιᾶς λευκῆς κοκέτας τὴν κεφαλὴν, ἡ ὁποία φαίνεται ως ἔνα τόπιο χρυσῆς μετάξης, μαυρομάτα πλατύστερης διερχομένη ἐνώπιον μου παρασύρει εἰς τοὺς βελουδίνους ὄμους της τὸ βλέμμα καὶ τὸν νοῦν μου· αἰσθάνομαι ὅμως λεπτὸν ἀνεμονόδοσίζοντα ὅπισθεν τὴν κεφαλὴν μου καὶ στρέψας χύνω ὅλας μου τὰς σκέψεις, ως κομματάκια χαρτίου, εἰς τὸ φύσημα ἀδαμαντοκοσμήτου ῥιπιδίου μιᾶς γίγαντος, πρὸ τῆς ὁποίας ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐπιβάλλει τὸν ἔρωτα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θεολόγον Παυλίδην. Καὶ τρέχω κατόπιν της, ἀλλ’ ἀδρόν τι πρόσγυμα προσκρούει ἐπάνω μου. Εἶνε μία καστανὴ μύωψ, καὶ χάνομαι εἰς τὰ καστανὰ πλούτη τῆς κεφαλῆς της. Μύωψ! "Ω, πόσον εἶνε σεμνοτέρα ἡ καλλόνη, δὲν δὲν βλέπει πόσον τὴν βλέπουσι.

Στριφογυρίζουν ὅλοι ως δι' ἔλατηρίου. Εἰς τὴν τρικυμίαν τοῦ βάθει παλαίει τις καθ' ὄρμῶν καὶ αἰσθημάτων βικιοτέρων τῶν κυμάτων τῆς τρικυμίας τῆς θαλάσσης. Οὐδέποτε ἡ ἐπιδρασίς τῆς γυναικὸς ἔχει ἀνωτέρων δύναμιν ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τοῦ εὐλαβεῖν ἐνάγκαλισμοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ περισσότεροι γάμοι κυριοφοροῦνται ἐν τοῖς χοροῖς.

Τὴν ἐν γένει διεύθυνσιν ἔχουσιν οἱ τῆς Ἀγγλικῆς καὶ οἱ τῆς Αὐστριακῆς Πρεσβείες γραμματεῖς, ἀλλὰ τὸ πλήθος εἶναι τόσον ὥστε συνωθεῖται ἐν ἀταξίᾳ.

Δύω αἰθούσας κατέχουσιν οἱ χορευταὶ, ἐν τρίτῃ ὑπάρ-

τοῖς, ἀλλὰ καὶ βλασφεμίᾳ, ἐάν ποτε πραγματοποιηθῇ τεχνητῶς καὶ διὰ τῆς βίας.

Τέλος ως τελευταίαν ἀπόδειξιν θὰ φέρωμεν τὸ ἔξτης φρινόμενον, τὸ ὄποιον παρατηροῦμεν ἐν τῇ πεπολιτισμένῃ σήμεον κοινωνίᾳ, καὶ δὴ εἰς τὰς μάλλον εὔπόρους καὶ ἀνεξαρτήτους τάξεις αὐτῆς: ὅτι δηλαδὴ οὐδόλως ὑφίσταται τάσις τις τῆς γυναικὸς πρὸς πλουτισμὸν τῆς διανοίας αὐτῆς ὑπὸ τῶν νεωτέρων γνώσεων οἰασδήποτε ἐπιστήμης, αἴτινες χαρακτηρίζουσι τὸν ἡμέτερον αἰῶνα, οὐδεμίᾳ ἐπιστημονικὴ φιλοδοξία· τούγαντίον παρατηρεῖται μεγίστη ἀδιαφορία ἐκ μέρους αὐτῶν, παχυλὴ ἀμάθεια καὶ ἀναισθησία εἰς τὴν καταπληκτικὴν πρόσοδον τῆς ἐποχῆς ἡμῶν· ἡ μόνη διανοητικὴ τροφὴ αὐτῶν εἶναι ἡ ἐλαφρὰ φιλολογία καὶ οὐδὲν πλέον. Η γυνὴ τῆς σήμερον εἶναι ὄμοια σχεδὸν τῆς ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ἐποχῇ!!

Καὶ ὅμως τὸ ὅρατον φύλον τῶν τάξεων τούτων καὶ χρήματα ἔχει καὶ χρόνον ἔχει καὶ ἀπαντά τὰ μέσα πρὸς συναγωνισμὸν μετὰ τοῦ ἀνδρός· διατί δὲν τὸ πράττει; Τί ἀλλο ἀποδεικνύει τοῦτο, εἰ μὴ ὅτι ἡ τάσις αὐτὴ δὲν ὑφίσταται εἰς τὸν θῆλυν ὄργανισμὸν τῆς; ὅτι οὐτος δὲν ἀρέσκεται εἰς ξηροὺς διανοητικούς κόπους, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐρεθισθῇ οὐχὶ εἰς τὴν διανοητικὴν, ἀλλὰ εἰς τὴν αἰσθηματικὴν σφαίραν αὐτοῦ· προτιμᾷ νὰ δονήται πληγούς τὸν Μαθηματικὸν ἀφηρημένον καὶ ἐμπερδευμένον ἐντομένη συχνάκις ἡ χορδὴ τοῦ αἰσθηματικοῦ αὐτῆς κό-

χει πλουσιώτατον buffet, καὶ τετάρτη εἶναι ώρισμένη διὰ τοὺς βασιλεῖς.

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος μὲς γράκο καὶ καλὸς συναναμίγνυται ἀδιακρίτως τῷ πλήθει, χορεύει ως ἴδιωτης, ἀνευ οὐδενὸς τύπου, ἐκλέγει τῆς ωραιωτεροις καὶ δὲν ἔννοει ν' ἀφῆσῃ χορόν.

Εἶναι πασιδικώτατος καὶ μολονότι ἔχει τὴν ἀτυχίαν νὰ τοῦ βγαίνει πάντα ὁ Τρικούπης ἐμπρός δὲν χάνει τὴν εὐθυμίαν του.

Μία μελαγχροινὴ τοῦ Πειραιῶς ἐπισπάται πολὺ τὴν εὔνοιάν του. Τὴν ξετρυπώνει ὅπου καὶ ἀν εύρισκηται διὰ γὰρ καμήλη ἐν γύρον μαζί της.

Καὶ μία ἄλλη μὲ ἄγγλικὸν πένθος, ἔχουσα κεφαλὴν ἀγοριοῦ. Αὐτὴ δὲ εἶναι τὸ καμάρι τοῦ χοροῦ. Εὔμελὴς ως ἄγαλμα Δρόση, γελῶσα ὅλη, μὲ χείλη νωπά, μὲ ὄφικλιμονς ως οἱ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀδάμαντες ἀκτινοβόλους, μὲ τὰ κοντὰ μαλάκια τῆς, μὲ τὰ βικίως ἀναπλλοντα ἡμίγυμνα στήθη τῆς, δαιμονίζει ὅλους ἡ διάμων.

Η Βασιλίσση εἶναι παντοῦ βασίλισσα. Με τὴν κατάλευκον στολήν της ὅμοιαί εἰσιντα τῆς Παναγίας λαβούσαν ζωὴν. Δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὄφας ἀποχωρεῖ μόνη, διότι ὁ βασιλεὺς δὲν τὸ κουνᾷ πρὸ τοῦ τέλους.

Διεργόμενος τὰς αἰθούσας συναντῶ τὸν Κουμουνδούρον ἐν συδικλέξει μὲ τον Ρικάκην. Εἶνε παρὸς τὸ σύνηθες σοβαρὸς καὶ τὸ μειδίαμα τοῦ βεβίασμένον.

Τέτινα τὸ οὗ:

— Δὲν ἔχω διόλου ὅρεξιν, διστρέπω τὸν Τρικούπην τόσῳ εὐθυμούν, δὲν ἡξεύρω ποῦ θὰ καταντήσωμεν.

— Θὰ οἰκονομήσουν τὰ πράγματα, κ. Πρόεδρε.

σμου διὰ νὰ ζῆ οὕτω εὐχαριστώτερον. Η διάθεσις αὐτὴ ἔγκειται ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τοῦ ὄργανισμοῦ τῆς, τοῦ συγκειμένου ἐκ διαφόρων ὄργανων τῶν τοῦ ἀνδρός· μέταμόρφωσον τὴν γυναικὸν εἰς ἀνδρα, καὶ τότε πλέον ἡ γυνὴ θὰ πάνηται εἶναι γυγή.

Ἐδὲ ὁ ἀνὴρ, ως ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματός του, τείνη νὰ καταντήσῃ ἐντελῶς παράφων, ἡ γυνὴ ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῆς εὐαισθησίας τῆς θὰ γείνη ἐντελῶς ὑστερική. Ἰδού τὸ μέλλον ἀμφοτέρων.

Ἐν τούτοις ἔαν ἡ γυνὴ ἡτο καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς, καὶ θὰ εἶναι καὶ εἰς τὸ μέλλον, εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας ὃν κατώτερον τοῦ ἀνδρός ως πρὸς τὴν διάνοιαν καὶ τὸ ισχυρὸν τοῦ χαρακτῆρος, θὰ ἔχῃ δὲ μηδαμίνον καὶ ὅλως ἀσήμαντον πρόσωπον εἰς τὸ θέατρον τῆς ἀνθρωπίνης προσόδου, οὐχ ἡττον οὐδείς ποτε θὰ κατορθωσῃ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν φοβερὴν δύναμιν, δι' ἣς καθυποτάσσει τὸν θῆλυν ὅλην, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι τόσον ὑπερήφανος. Πόθεν ἀντλεῖ τὴν δύναμιν ταύτην; οὔτε αὐτὴ ἡ ιδία τὸ γνωρίζει. Η μαγεία αὐτῇ, δι μαγνητισμὸς οὐτος, διτις ἐνυπάρχει ἐν τῇ φύσει αὐτῆς, θὰ εἶναι αἰωνίως ίκανός εἶναι ἐκλύση πρὸς ἔσυτὴν ὅλοκληρον Ἀστρονόμον μὲ τοὺς ἀστέρας καὶ κομήτας του περιστρεφομένους τὸν Μαθηματικὸν ἀφηρημένον καὶ ἐμπερδευμένον ἐντομένη συχνάκις ἡ χορδὴ τοῦ αἰσθηματικοῦ αὐτῆς κό-

τὸς τῶν ἀριθμῶν του δύναται νὰ ἀναγκάσῃ νὰ ἀρνηθῇ

Είναι όνοικονόμητα πλέον.....

'Αλλ' ή γίγας ἔρχεται μέσω αὐτῶν καὶ ἔμοι. Τοὺς λησμονῶν. 'Υπὸ τὴν μελανὴν ἐσθῆτα τῆς ἡ γαλακτωδῆς καλλονή τῆς φαίνεται γαλακτωδεστέρα. "Εγει τόσην γυνητίν, ὥστε ὅλα χάνουν ἐνώπιόν της καὶ αὐτὸς ὁ χορὸς ἀποβάλλει τὴν νοστιμάδα του.

Προτιμῶ νὰ τὴν βλέπω, μόνον νὰ τὴν βλέπω. Χρυσῆ ψυχᾶλα ἔχει ραντίσει τὸ γυμνὸν ἡμίσιον τοῦ στήθους τῆς. Μήν ἔχει γταραβέρια μὲ τίπατα θεούς;

Εἰς τὸ σουπὲ, εἰς τὸ σουπέ. 'Αλλὰ ποῖος δύναται νὰ πεινάσῃ πρὸ τόσου πλούτου καὶ ἀπειρίας φαγητῶν, καρπῶν, γλυκισμάτων, ἀτινα καταπλημμυροῦσι τὰς τραπέζας! Δὲν ἐγγίζω τίποτε, διότι θέλω νὰ ἐγγίσω ὅλα καὶ δὲν γνωρίζω πόθεν ν' ἀρχίσω.

Καὶ ἐκπομπαῖζονται κροτοῦσαι κατὰ δεκάδας αἱ φιάλαι, ἀφ' ὧν χύνεται ἀφρώδης καὶ παφλάζων ὁ τῆς Καμπανίκης θησαυρός.

Κερνάτε τὰς ώραιάς. Θὰ τὰς μεθύσωμεν ὡς μᾶς ἐμέθυσαν. Καὶ μία τὴν ἐπαθε, δὲν ἡξεύρω ὄμως ἂν ἀπὸ χράων διὰ τὸν καθηκλιέρον, ὁ ὄποιος τὴν ἐξέλεξε εἰς τὸ κοτύλερ.

Τὸ κοτύλερ εἶναι μαγικόν. 'Αναμφιθόλως ὁ Φραντζῆς μᾶς ἔχει τὸν δάκτυλόν του μέσα. "Ερχονται μόναι των αἱ ἀνθοδέσμαι, πετοῦν χρυσᾶ πουλιά, ζεφυτρώνουν βερτάλαιας ἀπὸ κάτι παληρόχαρτα καὶ τόσας ὅλα θαύματα. 'Εδῶ παίζει ῥόλον ἡ μελαγχροινάδα μιᾶς ἀθηγγανικῆς εὑμορφισῆς, ἡ ὄποια ἔχει τόσας ἀνθη εἰς τὸ κεράλι τῆς ποὺς νομίζει κανεῖς, ἐπειδὴ εἶναι καὶ ἀποκρητίς, ὅτι παριστᾷ τὴν ἀνοίξιν.

Τώρα δὲ ὅπου καθηγούνται ὅλοι διακρίνονται τὰ μικρούλια, τὰ ὄποια ἔχανοντο μέσω τῶν κολοσσῶν, καὶ τὰ σκελετώδη ἐκεῖνα δεκοιτέ, ἐφ' ὃν ὁ κ. Χασιώτης ἡδύνατο νὰ κάμηρ ὀστεολογικὰς μελέτας.

Καὶ λυποῦμαι διότι ἀργὰ πλέον βλέπω τὴν ωχράν ἐκείνην μὲ τὴν φυσιογνωμίαν ἀρίας, ἡτις προτιμᾶς τοῦ Λονδίνου τὴν ὄμιχλην ἀπὸ τὴν αἰθρίαν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῆς δύο ἀδελφούλες, τῆς γλυκειατίς γλυκειατίς, που ἔχουν ὅλα καλά, ἀλλ' ὄνομα μιᾶς μεγάλης βλακίας.

Μὲ παράσημα εὐρέθησαν ὅλοι εἰς τὸ τέλος καὶ ὁ Βασιλεὺς παρὰ τὸν Μεγιλάσταυρον ἔφερε τρία. Μία δὲ ὑπορρέεινικὴ μοῦροια ἐσούφρωσεν ὅλα τὰ ἐναπομείναντα καὶ τὰ ἐκάρφωσεν εἰς τὸ φράκο τῆς. Καὶ εὔρεν ἡ Οθωνίστρα τὸν Οθωνίστρον.

ὅτι ἡ μεταξὺ δύο σημείων εὐθεῖα γραμμὴ εἶναι μικροτέρα τῆς κελλαριμένης τὸ ἡλεκτρικὸν ἕρεμα τοῦ Φυσικοῦ νὰ τὸ ἐκκαθίσηση.

Μία πλύστρα θὰ καθηποτάσσῃ ἐν τῷ Γκρίτε μίαν Ἐλένη θὰ ἀναγκάζῃ νὰ πολεμῶσι ἐπὶ δέκα ἔτη ὅλοι οἱ ἡρωες τοῦ κόσμου. Εἰς Κελιθάν θὰ γίνεται Κελιθίος ἡ Καβύλος ὅπερ τῆς γυναικός του.

Τὸ βασίλειον τοῦτο ἡ γυνὴ δὲν θὰ τὸ ἀνταλλάξῃ οὐδέποτε ἀντί οὐδενὸς ὅλου· τὸ Σύνταγμα δὲ δι' οὐ κυρερνῷ τὸ βασίλειόν της τοῦτο εἶναι ἡ Φυσιολογίας αὐτῆς.

A....

Μετὰ τὸ κοτιλλιόν ἀλλο σουπὲ καὶ μετ' αὐτὸ τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο bonne nuit, τὸ διποῖον ἔρχεται μετὰ τοικύτω πράγματα ὡς ἀπαίσιον φάσμα τῆς ματαιότητος.

Μάριος.

ΕΝΑΣ ΤΕΝΕΚΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

'Ο κ. Ἀνάσκελος ἡτο καὶ οὗτος ὑποψήφιος βουλευτής τῶν νέων ἐπαρχιῶν, οὔτινος τὸ ὄνομα δὲν ηύτυχησαμεν ἔγκαιρως νὰ μᾶς διαβιβάσῃ ὁ τηλέγραφος.

'Ο κ. Ἀνάσκελος ἡτο συνδυασμένος μὲ τὸν κουμπάρο τῆς κουμπάρας, τὸν κ. Ρεβιθογόνατον, ὅστις ἀφίκετο κατ' αὐτὰς εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου δύπας ἐν τῇ Βουλῇ ὑποστηρίξῃ καὶ διὰ ζώσης τὰς πολυειδεῖς ἐνστάσεις του, διότι καὶ οὗτος τῇ παρεμβάσει δηλητῆς Ἐλλάδος ἀπέτυχε μετὰ τοῦ κουμπάρου, συνεργούντων καὶ τῶν στοιχείων.

"Ωμοσαν, φάνεται, κατ' αὐτῶν καὶ θεοὶ καὶ διαβολοι.

'Αμφότεροι οἱ τεκνέδες εἰσὶν σύνθρωποι οίκοκυραῖοι, γνώσεων πρακτικῶν καὶ πείρας πολυτελεῖς ἀποκτηθείσης εἰς τὸ τσεφλίκι των, διδεκταὶ ὥρας μακρὰν τῆς πρωτευούσης τοῦ δήμου των Ποντικότρουπτας, κωμοπόλεως ἐκ δέκα ἀχροοσκεπῶν οἰκιῶν πρωτοτύπου ἀρχιτεκτονικῆς, καθόσον ὅπη τις ἐπὶ τῆς στέγης εἴχε τὸ πλεονέκτημα νὰ χρησιμεύῃ ὡς παραθύρον, θύρα καὶ καπνοδόχος.

Καὶ περὶ τοῦ ἀξιοτίμου Ρεβιθογόνατου τοῦ τιμῶντος ἡδη τὴν πόλιν μας διὰ τῆς παρουσίας τῆς ἀτομικότητός του καὶ μεθ' οὐ θὰ λαθωμεν τὴν τιμὴν νὰ συμπεριπατήσωμεν, ὡς ζεναγωγοί, ἵνα τὰ ἀξιοθέατα τῆς πρωτεουόσης τῷ ἐπιδείξωμεν καὶ τὰς κρίσεις του ἀκούσωμεν, παρακατιόντες θὰ ὀμιλήσωμεν, ὅπως πρὸ τούτου σᾶς ἀφηγηθῶμεν τί ἐλεγεν ὁ κ. κουμπάρος του Ἀνάσκελος εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν συμβίκιν του κ. Ἀνάσκελην, τὴν παραμονὴν ἀκριβῶς τῶν ἐκλογῶν εἰς τὸ τσεφλίκι του.

* *

Τὸ λυχνάρι μὲ δύο φυτίλια ἔκαιε ζωηρὸν ἐπιχέον φῶς, ὅστε νὰ διακρίνωνται τὰ τῶν ἀνθρώπων πρόσωπα, κρεμάμενον εἰς τὴν ἀγριοδοῦρα τῆς κ. Ἀνάσκελης πλησίον εἰς τὸν σουφρὸν, παρ' ὃ τὸ συζυγικὸν ζεῦγος ὀκλαδὸν ἐπάνω εἰς τὰ μαξιλαράκια κατεβούχθιζε τὸ δεῖπνον του τὸ ἔξισπριῶν, ἀπὸ ἀρκά δηλαδὴ καὶ φκιατίς, ἐντὸς βαθυολῆς τσανάκας, παρὰ τὴν ὄποιαν πυνακίδιον ἀλλο ἐνείχεν ὡς ἐπιδόρπιον ἐληπτὶς χαμάδες, ἐν μέσῳ τῶν ὄποιων κατέκειτο οἰκτρῶς δικμελισμένον κρεμμύδι, ἡ κορυφὴ τοῦ ὄποιου ὡς ἐκ τοῦ γήρατος εἴχε φυτωσει.

Παραπλεύρως τῆς τραπέζης ἐπικουρικῶς ἐπὶ τούβλου ἐκάθητο ἡ τσουκάλα μὲ τὸ καΐνον στόμα αὐτῆς, ἀνκυμένους προκλητικῶς τὴν κουτάλα νὰ τὴν διαταράξῃ εἰς τὸ πρώτον τῆς τσουκάλας κένωμα.

Οὐ μακρὰν ταύτης καράτι ἀρχαιολογικῆς ἀξίας, μὲ ἔνα χέρι, ἀφίνε υπὸ τὴν έδασιν του μικρὸν ρύσκιον νὰ διειγραΐη τὸ πάτωμα, ὅπερ ἐκαλύπτετο υπὸ τραγιτροβιώκ χάριν τοῦ ἀρκουδικούτος ἡδη δωδεκαμήνου Ἀνάσκελιδίου.

'Ἐπι τῆς τραπέζης ἡ σουφρᾶ, — ὅπερ σπουδαία παράλειψις — ἔκειτο κοινοκτημονικὴ πατσαδούρα, δι' ἡς ἡ κ. Ἀνάσκελη κατέβαζεν ἀπὸ τὸ τσάκη τὴν τσουκάλα, καὶ